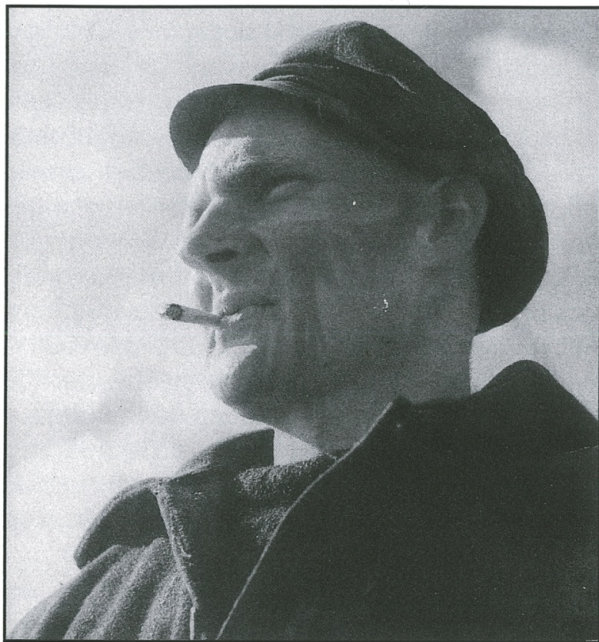

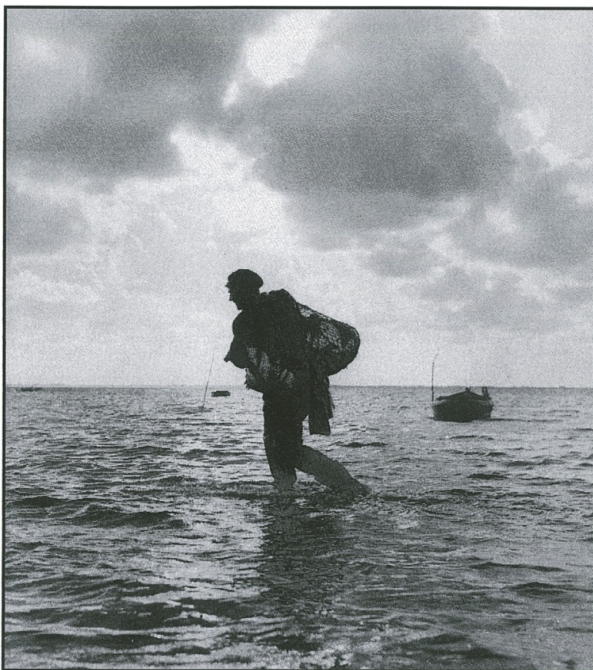
Zo vader, zo zoon

verteld door Jan Rotgans, geschreven door Ina Schoenmaker-Wiegman

Cornelis Johannes (Cees) Rotgans. (geboren 12 april 1922- overleden 4 juni 1986)

"Mijn vader viste op de plek waar ik oesters en kokkels zoek, waar mijn vader zijn brood verdiende doe ik het nu weer. Een groot deel van zijn leven heeft hij gevestigd achter diek, dat gebeurde allemaal met een klein bootje. Over

Cees Rotgans met een klaarnet met bot op z'n rug.

die tijd heeft hij mij veel verhalen verteld", vertelde Jan Rotgans schipper van de WR 130, MS Johanna, tijdens een Waddenexcursie. Nieuwsgierig naar die verhalen zoek ik Jan Rotgans op in zijn boerderij aan de Koningsweg in Westerland. Daar, aan de keukentafel, steekt de schipper van de WR 130 van wal.

"Na een dag vissen voer de ouwe, zo noemde ik hem altijd, terug naar de Quarantaine. Het was koud en schemer. In zijn open bootje zat hij laag bij het water, daardoor had hij het erg koud. Hij had de pijp in de brand, hij rookte altijd, daardoor had hij in ieder geval een warme hand, zoals hij vertelde. Er was stormweer op komst, met vloed is er dan een alle machtige bult stroom. Hij voer op de zeilen, want de motor kon het niet bedraaien. Opeens zag hij in het schemer een reusachtig zwart ding naast zich omhoog komen uit zee, dat almaar hoger en groter werd. De ouwe verschoot zo allemachtig, dat hij zijn kunstgebit deur midden beet. Het gevaarte bleek een losgeslagen plaat veen te zijn. Later heb ik het ook gezien bij Den Helder. Wij stonden vis te sorteren aan boord, ik zag vanuit mijn ooghoeken een groot zwart ding opkomen uit zee nog groter dan een walvis. Door het verhaal van mijn vader herkende ik het onmiddellijk. Maar als je niet weet dat het bestaat, schrik je je rot. Na een storm zie je ook altijd van die kluutjes veen liggen, die moeten toch ergens weg komen.

Toen mijn vader om de noord, achter Westerland, op bot viste, waren er meerderen die daar visten. Je had daar een vlootje met onder andere Cor Metselaar en Weert Poel. Mijn vader was de jongste kerel, hij was het meest brakkig. Als een Wieringer zegt: "Hij is brakkig", dan is hij woest en weerbaar. Hij was gruwelijk sterk, werd gezegd. Het was februari. Mijn vader was op zee bij de zuidwoal, hier achter diek, toen het begon te stormen. In ene was de storm opgekomen, een zuiderstorm, dat is altijd als je slecht weer krijgt. Digitale weerkaarten had je toen nog niet, je keek naar het weerglas. Bij een depressie krimpt de wind negen van de tien keer naar het zuidoosten met een bult regen en dan gaat hij naar het zuidwesten met buien, later schiet hij uit, dan krijg je die bult water. De ouwe moest terug. Hij

Cees Rotgans bij botfuiken op de zuidwoal (Wierings voor zuidwal).

kon niet recht tegen de wind in zeilen, de wind was zuidelijk. Toen is hij lopend met het bootje voor hem, duwend, naar Piet Lont (Quarantaine) gegaan. Alleen het leste stukje heeft hij gezeild. Hij heeft het bootje voor anker gelegd en is naar huis gegaan. Nat en verkleumd, hij had tot zijn middel in het water gelopen. Thuis heeft hij z'n kleren uut gedaan en is naakt rond de potkachel gaan staan. Mijn moeder vond dat niet zo leuk, die stond met handdoeken klaar om hem af te schermen. Opeens kwam de vrouw van een van de andere vissers gillend binnen "Cees is verzoopen, dut heeft hij niet overleeft." Als hij niet thuis was geweest op dat moment had mijn moeder een rolberoerte gekregen. De andere vissers dachten werkelijk dat hij het niet overleeft had.

De plekken op 't Wad hebben allemaal een naam. Zoals het gat van Kees Duunker. Kees Duunker had een beurtschip en voer van Den Oever naar Den Helder. De geul waar hij altijd door voer, is naar hem vernoemd. Mijn vader viste daar vaak. Net als ik had de ouwe altijd een

"Alleen het leste stukje heeft hij gezeild."

hondje mee aan boord. Toen hij daar, in het gat van Kees Duunker, aan het vissen was, sprong het hondje over boord en ging achter de veugels aan. Als ze dat jachtinstinct hebben, kan je roepen wat je wilt, ze komen niet terug. Er stond een harde noordenwind en het water kwam op. De ouwe kon niks beginnen. Hij had geen andere keus dan zonder zijn hondje terug te zeilen naar Wieringen. Na anderhalf uur kwam het beestje aan zwemmen bij diek. Het had ruim acht kilometer gezwommen.

Naast visser was mijn vader ook jager, maar geen hobbyjager hij deed het niet voor de sport, hij ging ook niet met vrienden jagen daar had hij niets mee. Hij ging jagen om te eten. Toen mijn moeder was overleden vonden we dit in haar portemonnee", zegt Jan. Hij legt een krantenknipsel op tafel met de kop: **'Laffe daad in jachtveld'**.

"Mijn vader liep met zijn hondje op de dijk toen er werd geschoten. Dat schot kwam vanaf de andere kant, vanaf de Wieringermeer. Daar liepen heren jagers. Het hondje hoorde het schot en ging er vandoor, hij wilde achter het wild aan. Mijn vader riep hem terug, maar hij kwam niet. Het dier sprong in het water en wilde het kanaal

over zwemmen, terwijl hij daar zwom, schoten de jagers op hem. Van schrik keerde hij terug naar de kant daar werd hij door een tweede schot geraakt, hij ging dood. Mijn vader zag het gebeuren. Hij was zo kwaad, zó kwaad! Uiteindelijk zijn de jagers berecht. Ze moesten een behoorlijk schadevergoeding betalen, maar daar was het de ouwe niet om te doen.

Het doodgeschoten hondje

In aansluiting op ons stuk over het doodschieten van een hond door jagers in de Wieringermeer, kunnen wij nu mededelen, dat onmiddellijk een onderzoek is ingesteld door de politie in de Wieringermeer.

Wij twijfelen er niet aan of een en ander zal krachtig aangepakt worden.

Mijn vader vertelde twintig keer dezelfde verhalen, maar dit verhaal heb ik een keer van hem gehoord. En waarom? Misschien voelde hij nog steeds wrok.

De natuurwaarnemingen heb ik van mijn vader geleerd. Als ik oesters en kokkels zoek, merk

ik aan de natuur dat het water gaat wassen. Wanneer de kuten, Wierings voor wulpen, gaan fluiten dan wast het water al bij de Razende Bol. Na een kwartier gaat de kotter op tij liggen, hij draait om, dan ga ik terug. Ik heb nooit een horloge om, de natuur is mijn klok."

Verhalen. Jan Rotgans kan er een nummer van Op de Hòogte mee vullen, maar het is al laat. Tijd om te vertrekken. Voor ik huiswaarts ga, krijg ik een rondleiding door zijn boerderij. In de woonkamer laat hij mij een tabaksdoos zien met daarin de laatste sigarettenpeuken van zijn vader. Jan Rotgans koestert zijn herinneringen.

Vader Cees met zoon Jan en hond Vlek voor de nettenboet (Koningsweg 18).